

PRINȚESA NEFERICITĂ

A fost odată ca niciodată o prințesă care avea totul..., ei bine, aproape totul. Locuia într-un palat imens. După rege și regină, ea era cea mai importantă din toată țara. Desigur, fiind prințesă, avea tot ce ar fi visat vreodată. Vă puteți imagina? Dacă dorea ceva, tot ce trebuia să facă era să ceară și i se dădea. Fiind o prințesă a timpurilor moderne, avea toate jucăriile la modă. Avea un palat de jucărie construit special pentru ea pe care îl umplea cu păpuși. Avea cele mai noi jocuri pe calculator pe care le juca pe un ecran ce acoperea un întreg perete din camera de joacă. Acea cameră era la fel de mare cât unele dintre casele în care locuiau alte familii din regat. Și totuși, în ciuda atâtor minunății adesea își pierdea interesul, se plictisea sau se simțea singură.

Câteodată, prințesa deschidea fereastra camerei sale de joacă și privea străzile de dedesubt. Acolo vedea alți copii jucând șotron sau sărind coarda, râzând și cântând.

- De ce scot copiii toate aceste sunete? a întrebat-o prințesa pe doica sa într-o bună zi.
- Cred că datorită faptului că sunt fericiți, a răspuns doica.
Privind din nou copiii, prințesa a spus:
- Vreau să fiu și eu fericită. Ce mă va face fericită oare?

Doica regală nu trebuise să răspundă niciodată la o întrebare așa de dificilă. De-ar fi putut s-o lase pe prințesă să iasă pe stradă să se joace cu ceilalți copii, prințesa ar fi putut învăța să râdă și să se distreze. Măcar dacă prințesa ar fi avut câțiva prieteni cu care să împartă poveștile sau cu care să facă unele lucruri pe care e plăcut să le faci cu prietenii!

Doica regală se întreba dacă prințesei nu i-ar plăcea oare să se bulgărească cu puștii pe uliță sau dacă nu ar râde când ar merge cu picioarele goale prin noroi murdărindu-și poate una dintre rochițele ei frumoase. Cum ar fi dacă nu și-ar mai face griji în privința a ceea ce gândeau alții despre ea? Prințesei nu i s-ar fi dat niciodată voie să facă acest lucruri...

Doica regală privi în jos, gânditoare. Își văzu pantofii și luminându-se deodată la față, zise:

- Dacă am putea să găsim cel mai fericit copil din regat, ai putea să te încălți cu pantofii lui, poate să mergi unde merge el, și atunci ai afla cum este să fii fericită.
Prințesa i-a cerut imediat regelui să trimită o bună parte din garda sa personală pentru a-l căuta pe cel mai fericit copil din regat.
- Când l-ați găsit, a spus prințesa, aduceți-mi imediat pantofii aceluia copil.

Oamenii din garda regală au căutat și au tot căutat zile și săptămâni. Prințesa devenise nerăbdătoare și întreba de câteva ori pe zi: Au găsit copilul cel mai fericit? Unde sunt pantofii pe care mi i-ați promis?

Așteptarea a pus-o pe gânduri pe prințesă. Oare cum arătau pantofii celui mai fericit copil? Ce culoare aveau? Roz, albaștri, roșii sau galbeni? Precis pantofii erau colorați. Oare erau decorați cu flori, curcubeie sau fluturi? Oare aveau luminițe ca pantofii aceia pe care i-a văzut într-o reclamă la televizor? Nu mai avea răbdare.

Ei bine, zilele treceau una după alta și prințesa o tot întreba pe doica regală:

- Când o să-mi aducă pantofii?

În cele din urmă, ziua a venit. Doica a venit în fugă în camera prințesei cu știrea:

- Înălțimea Voastră, am vești bune și vești proaste.
- Spune-mi-le mai întâi pe cele bune, a țipat prințesa.
- Ei bine, a spus doica regală, sunt bucuroasă să vă spun că am găsit cel mai fericit copil din regat.
- Atunci, unde sunt pantofii mei? A cerut prințesa, nerăbdătoare.
- Asta este vestea proastă, a răspuns doica regală. Cel mai fericit copil din tot regatul nu avea pantofi deloc.

Resursă bibliografică: <http://www.suntparinte.ro/poveste-terapeutica-pentru-copii-in-cautarea-fericirii>